

Sygn. akt II CSK 190/15

POSTANOWIENIE

Dnia 25 listopada 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa R. K.
przeciwko B. M.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 25 listopada 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Łodzi
z dnia 31 października 2014 r., sygn. akt I ACa 505/14,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1800 (jeden tysiąc osiemset) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy, zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżąca we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołała przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c., to jest potrzebę wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz oczywistą zasadność skargi kasacyjnej.

W odniesieniu do przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. skarżącą wskazała, że wykładni wymaga art. 646 k.c. przez wyjaśnienie co należy rozumieć pod pojęciem oddania dzieła w przypadku gdy kwestia ta nie została uregulowana w umowie stron. Co do oczywistej zasadności skargi argumentację ograniczyła do stwierdzenia, że w sprawie zaistniały istotne naruszenia prawa materialnego w pełni uzasadniające potrzebę złożenia skargi kasacyjnej.

Dokonując oceny wskazanych przez skarżącą przesłanek przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zauważyć należy, że nie prowadzą do uwzględnienia wniosku. Art. 646 k.c. był wielokrotnie przedmiotem wykładni, a pojęcia oddania, odbioru, wydania dzieła nie nasuwają już wątpliwości interpretacyjnych, zatem nie ma wystarczających podstaw, aby wskazany przepis uczynić ponownie przedmiotem rozważań Sądu Najwyższego.

W odniesieniu do przesłanki oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, to niezależnie od tego, że przesłanka ta nie została właściwie uzasadniona, można zauważyć, iż ta przesłanka występuje wówczas gdy zapadłe w sprawie orzeczenie może być kwalifikowane jako bezprawne. Nie chodzi więc o sprawę, w której rozstrzygnięcie zostało oparte na błędnej subsumcji czy wadliwej wykładni prawa materialnego lub procesowego. Charakter uchybień sądu pozwalających ocenić rozstrzygnięcie jako bezprawne winien być tego rodzaju, że są one dostrzegalne dla każdego przeciętnego prawnika od razu, bez wnikliwej

analizy. Potrzeba wyeliminowania z obrotu orzeczeń naruszających elementarne reguły porządku prawnego jest niewątpliwa. Rzeczą skarżącą było, więc wskazanie nie tylko konkretnych, naruszonych, ich zdaniem, przez sąd przepisów, ale przede wszystkim przytoczenie odpowiednich argumentów wyjaśniających, dlaczego te przepisy zostały w tak bezdyskusyjny sposób naruszone (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2013 r., III SK 4/13, nie publ.). Tymczasem spór w sprawie sprowadzał się w istocie do oceny stanu faktycznego, co ostatecznie, w świetle art. 398³ § 3 k.p.c., uchyla się spod kontroli kasacyjnej.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).